

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

zo 17. decembra 2014*

„Hospodárska súťaž — Zneužitie dominantného postavenia — Slovinský trh s mobilnými komunikačnými službami — Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti — Zaoberanie sa orgánu hospodárskej súťaže členského štátu vecou — Nedostatok záujmu Únie“

Vo veci T-201/11,

Si.mobil telekomunikacijske storitve d.d., so sídlom v Lubľane (Slovinsko), v zastúpení: pôvodne P. Alexiadis a E. Sependa, solicitors, neskôr P. Alexiadis, P. Figueroa Regueiro a A. Melihen, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne C. Giolito, B. Gencarelli a A. Biolan, neskôr C. Giolito a A. Biolan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Slovinská republika, v zastúpení: T. Mihelič Žitko a V. Klemenc, splnomocnené zástupkyne,

a

Telekom Slovenije d.d., predtým Mobitel, telekomunikacijske storitve d.d., so sídlom v Lubľane (Slovinsko), v zastúpení: J. Sladič a P. Sladič, advokáti,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2011) 355 v konečnom znení z 24. januára 2011, ktorým sa zamietajú sťažnosť podaná žalobkyňou v súvislosti s porušením článku 102 ZFEÚ, ktorého sa údajne dopustila spoločnosť Mobitel na viacerých veľkoobchodných a maloobchodných trhoch mobilnej komunikácie (vec COMP/39.707 – Si.mobil/Mobitel),

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia N. J. Forwood a E. Bieliūnas (spravodajca),

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. júla 2014,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok¹

Okolnosti predchádzajúce sporu *[omissis]*

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 11 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. apríla 2011 podala túto žalobu.
- 12 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. júna 2011 spoločnosť Mobitel podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.
- 13 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2011 Slovinská republika podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.
- 14 Uzneseniami z 8. novembra 2011 predseda piatej komory Všeobecného súdu týmto návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania vyhovel.
- 15 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 24. februára 2012 podala spoločnosť Tušmobil d.o.o. návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne. Uznesením zo 16. novembra 2012 predseda piatej komory Všeobecného súdu zamietol tento návrh.
- 16 Z dôvodu čiastočnej obmeny Všeobecného súdu bola táto vec pridelená novému sudcovi spravodajcovi zasadajúcemu v tretej komore.
- 17 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.
- 18 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní z 9. júla 2014.
- 19 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 20 Komisia a vedľajší účastníci konania navrhujú, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu ako nedôvodnú,
 - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

1 — Uvádžajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

Právny stav

1. *O prípustnosti [omissis]*

2. *O veci samej [omissis]*

O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia pri uplatnení pravidiel o rozdelení právomocí uvedených v nariadení č. 1/2003 a oznámení o sieti

- 28 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že Komisia pri zamietnutí jej sťažnosti zjavne nesprávne uplatnila článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 s prihliadnutím na oznámenie o sieti.
- 29 Touto argumentáciou žalobkyňa v podstate ďalej uvádza dva žalobné body, pričom prvý sa týka nesprávneho výkladu podmienok, ktoré ukladá článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, a druhý nesprávneho uplatnenia uvedených podmienok.

O podmienkach stanovených v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003

- 30 Žalobkyňa nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím v rozsahu, v akom Komisia uviedla, že nie je potrebné „pristúpiť k zvažovaniu na účely posúdenia toho, či je so zreteľom na vytýkané postupy na maloobchodnom trhu záujem Únie na [vyšetrení] veci dostatočný“. Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že Komisia má osobitne právomoc konať vo veci v zmysle odseku 15 oznámenia o sieti, zatiaľ čo UVK v zmysle odseku 8 uvedeného oznámenia o sieti túto právomoc vo veci konať nemá.
- 31 V tejto súvislosti treba uviesť, že odôvodnenie 18 nariadenia č. 1/2003 zdôrazňuje, že „aby sa zabezpečilo, že prípady riešia najvhodnejšie orgány v rámci siete, malo by sa prijať všeobecné ustanovenie umožňujúce, aby príslušný orgán pozastavil alebo uzavrel prípad z dôvodu, že ho rieši alebo riešil iný orgán, pričom cieľom je, aby sa každým prípadom zaoberal len jediný orgán“ a že „toto ustanovenie by nemalo brániť Komisii, aby odmietla sťažnosť pre nedostatok záujmu spoločenstva, pretože precedentné právo súdneho dvora potvrdilo, že to môže urobiť, aj keď žiadny iný príslušný orgán neoznámil svoj úmysel zaoberať sa prípadom“.
- 32 Okrem toho článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že „keď orgány hospodárskej súťaže dvoch alebo viacerých členských štátov dostanú sťažnosť alebo konajú zo svojho vlastného podnetu podľa článku 81 [ES] alebo 82 [ES] proti tej istej dohode, rozhodnutiu združenia alebo proti postupu, skutočnosť, že jeden orgán sa zaoberá prípadom, je dostatočným dôvodom pre ostatné orgány, aby pozastavili konanie alebo sťažnosť zamietli“ a že „Komisia môže podobne zamietnuť sťažnosť z toho dôvodu, že sa prípadom zaoberá orgán hospodárskej súťaže členského štátu“.
- 33 Zo znenia článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že Komisia má právomoc zamietnuť sťažnosť na základe tohto ustanovenia, ak dospeje k záveru, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu „sa zaoberá“ vecou, v ktorej jej bol predložený návrh, a že táto vec sa týka „tej istej dohody“, „toho istého rozhodnutia združenia“ alebo „toho istého postupu“. Inak povedané, splnenie týchto dvoch podmienok predstavuje pre Komisiu „dostatočný dôvod“ na to, aby zamietla sťažnosť, v ktorej jej bol návrh predložený.
- 34 Uplatnenie článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 teda nemožno podmieniť inými podmienkami, ako sú tie, ktoré sú uvedené v bode 33 vyššie.
- 35 Žalobkyňa preto nemôže odôvodnene poukazovať na porušenie pravidla o rozdelení právomoci medzi Komisiou a orgánmi hospodárskej súťaže členských štátov. Žalobkyňa nemôže ani odôvodnene tvrdiť, že Komisia mala zvážiť a posúdiť záujem Únie na preskúmaní jej sťažnosti.

- 36 V každom prípade treba v prvom rade pripomenúť, že podľa článkov 4 a 5 nariadenia č. 1/2003 Komisia a orgány hospodárskej súťaže členských štátov majú súbežné právomoci na uplatnenie článkov 81 [ES] alebo 82 [ES] a že štruktúra nariadenia č. 1/2003 spočíva v úzkej spolupráci medzi týmito orgánmi a Komisiou (rozsudok zo 16. októbra 2013, Vivendi/Komisia, T-432/10, Zb., EU:T:2013:538, bod 26; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 13. júla 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs a i./Komisia, T-144/07, T-147/07 až T-150/07 a T-154/07, Zb., EU:T:2011:364, bod 75, a zo 6. februára 2014, CEEES a Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio/Komisia, T-342/11, Zb., EU:T:2014:60, bod 68).
- 37 Naopak ani nariadenie č. 1/2003, ani oznámenie o sieti nestanovuje nijaké pravidlo rozdelenia právomoci medzi Komisiu a orgány hospodárskej súťaže členských štátov.
- 38 Po prvé sa totiž nemožno domnievať, že odôvodnenie 18 a článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 stanovujú kritérium pridelovania alebo rozdelenia vecí, alebo právomocí medzi Komisiu a jeden alebo prípadne viaceré vnútroštátne orgány dotknuté v danej veci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom, T-340/04, Zb., EU:T:2007:81, bod 130).
- 39 Po druhé, pokiaľ ide o oznámenie o sieti, jeho odsek 4 spresňuje, že konzultácie a výmeny informácií v rámci siete sú vecou medzi orgánmi konajúcimi vo verejnom záujme a podľa jeho odseku 31 toto oznámenie nepriznáva dotknutým podnikom individuálne právo, aby ich vec posudzoval daný orgán (rozsudok z 8. marca 2007, France Télécom, T-339/04, Zb., EU:T:2007:80, bod 83). Všeobecnejšie ani nariadenie, ani uvedené oznámenie nezakladá práva ani nevytvára očakávania pre podnik, pokiaľ ide o posudzovanie jeho veci daným orgánom hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok ThyssenKrupp Liften Ascenseurs a i./Komisia, už citovaný v bode 36 vyššie, EU:T:2011:364, bod 78).
- 40 Aj za predpokladu, že by Komisia mala osobitne právomoc konať vo veci a že UVK by takú právomoc nemal, teda žalobkyňa nedisponuje nijakým právom na preskúmanie veci Komisiou.
- 41 V druhom rade z odôvodnenia 18 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že snahou Rady bolo umožniť orgánom hospodárskej súťaže, ktoré sú členmi európskej siete hospodárskej súťaže, uviesť nový dôvod na zamietnutie sťažnosti, odlišný od dôvodu založeného na záujme Únie, ktorým by bolo možné odôvodniť zamietnutie sťažnosti Komisiou. Komisia nemá teda povinnosť v rámci uplatnenia článku 13 nariadenia č. 1/2003 zvažovať a posudzovať záujem Únie na to, aby pristúpila k preskúmaniu sťažnosti žalobkyne v rozsahu, v akom sa uvedená sťažnosť dotýka maloobchodného trhu.

O dodržaní podmienok stanovených v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003

- 42 Žalobkyňa v podstate vytýka Komisii, že v napadnutom rozhodnutí porušila podmienky stanovené v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003. Tvrdí totiž, že UVK neposúdil vec účinne a nesúhlasí s Komisiou v tom smere, že konštatovala, že vec, ktorú skúma UVK, sa týka „tých istých vytýkaných porušení, ku ktorým došlo v tom istom čase na tom istom trhu“.
- 43 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že článok 13 a odôvodnenie 18 nariadenia č. 1/2003 odzrkadľujú širokú mieru voľnej úvahy priznanú vnútroštátnym orgánom združeným v rámci siete orgánov hospodárskej súťaže na účely zabezpečenia optimálneho zadelenia vecí v rámci tejto siete (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, Zb., EU:C:2012:72, bod 90). Komisia vzhľadom na úlohu, ktorú jej priznáva Zmluva a nariadenie č. 1/2003, pri uplatňovaní článku 13 nariadenia č. 1/2003 tiež *a fortiori* disponuje širokou mierou voľnej úvahy.

- 44 Vzhľadom na skutočnosť, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy na účely uplatnenia článku 13 nariadenia č. 1/2003, preskúmanie súdom Únie sa musí obmedziť na overenie dodržiavania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, ako aj vecnej správnosti skutkových zistení, a na overenie toho, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu a zneužitiu právomoci (pozri analogicky rozsudok z 11. júna 2014, *Communicaid Group/Komisia*, T-4/13, Zb., EU:T:2014:437, bod 95).
- 45 S prihliadnutím na tieto zásady je potrebné posúdiť, či Komisia dodržala obe podmienky stanovené v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a pripomenuté v bode 33 vyššie.

– O posúdení veci zo strany UVK

- 46 Žalobkyňa vytýka Komisii, že zamietla dôkazy, ktoré by umožnili dospieť k záveru, že UVK by nemal viesť vyšetrovanie, a na základe ktorých by sa tak nepotvrdila právomoc uvedeného orgánu hospodárskej súťaže. Tieto dôkazy sa týkali existencie inštitucionálnych nedostatkov, pokiaľ ide o UVK. Uvedené nedostatky spočívajú po prvé v neexistencii funkčnej nezávislosti tohto orgánu hospodárskej súťaže vo vzťahu k dohliadajúcemu ministerstvu vedľajšieho účastníka konania, po druhé v prekročení dvojročnej lehoty stanovenej slovinským právom na prijatie rozhodnutia, po tretie v nedostatku financií, ktorými UVK disponuje, a po štvrté v nedostatkoch zistených na úrovni Agencija za pošto in elektronske komunikacije (slovinský regulačný orgán pre poшту a elektronické komunikácie, ďalej len „APEK“). Takisto svojou argumentáciou založenou na tvrdení, že UVK nemal viesť vyšetrovanie, žalobkyňa v podstate poukazuje na nemožnosť UVK účinne posúdiť vec.
- 47 Po prvé treba spresniť význam, ktorý treba dať výrazu „zaoberať sa“, ktorý sa nachádza v článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a preskúmať uplatnenie tohto článku v prejednávanej veci Komisiou.
- 48 Výraz „zaoberať sa“ nemôže jednoducho znamenať, že iný orgán rozhoduje o sťažnosti alebo že rozhoduje o veci na vlastný podnet. Začatie konania na podnet sťažovateľa alebo na podnet orgánu hospodárskej súťaže členského štátu je totiž úkonom, ktorý sám osebe nepotvrdzuje uplatnenie právomoci orgánom hospodárskej súťaže členského štátu ani *a fortiori* preskúmanie skutkových a právnych okolností súvisiacich s dotknutou vecou. Komisia by si tak neplnila svoju všeobecnú kontrolnú úlohu vyplývajúcu z článku 105 ods. 1 ZFEÚ, ak by bola oprávnená zamietnuť sťažnosť len z dôvodu, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu rozhoduje o sťažnosti alebo že na vlastný podnet začala konanie bez toho, aby tieto úkony viedli k akémukoľvek posúdeniu dotknutej veci.
- 49 Ak však Komisia uplatní článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 na konkrétnu prejednanú vec, toto ustanovenie jej vôbec neukladá povinnosť posúdiť dôvodnosť usmernení prijatých orgánom hospodárskej súťaže členského štátu, ktorý sa vecou zaoberá.
- 50 Za týchto podmienok, ak Komisia zamietne sťažnosť podľa článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, táto inštitúcia sa musí na základe informácií, ktorými disponuje ku dňu vydania svojho rozhodnutia, najmä ubezpečiť, že orgán hospodárskej súťaže členského štátu sa vecou zaoberá.
- 51 V prejednávanej veci sa napadnuté rozhodnutie zakladá na liste z 18. novembra 2009, ktorý Komisii zaslal UVK a v ktorom tento orgán potvrdil, že začal vyšetrovanie a že sa skutočne vecou zaoberá.
- 52 Okrem toho Komisia v napadnutom rozhodnutí spresnila, že v súvislosti s dotknutou vecou je v pravidelnom kontakte s UVK a že tieto kontakty preukazujú, že uvedený orgán hospodárskej súťaže sa skutočne touto vecou zaoberá.
- 53 Skutočnosť, že sa vecou zaoberá UVK, navyše potvrdzuje ďalšia dokumentácia zo spisu a najmä list, ktorý Komisii 18. februára 2010 zaslala žalobkyňa, v ktorom ona sama priznáva, že v rámci oznámenia o konaní, ktoré viedol UVK na maloobchodnom trhu, jej tento orgán hospodárskej súťaže zaslal 10. februára 2010 dotazník.

- 54 V prejednávanej veci mohla teda Komisia z právneho hľadiska správne konštatovať, že UVK sa zaoberal vecou v zmysle článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003.
- 55 Po druhé treba zamietnuť tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých si Komisia nesplnila svoju povinnosť dohliadať na účinné uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže Únie, keď zamietla jej sťažnosť v rozsahu, v akom sa dotýkala maloobchodného trhu z dôvodu, že UVK sa vecou zaoberal.
- 56 Z dôvodov nariadenia č. 1/2003 a predovšetkým z jeho odôvodnení 1, 6, 8 a 35 totiž vyplýva, že cieľom užšej účasti orgánov hospodárskej súťaže členských štátov na uplatňovaní článkov 81 ES a 82 ES a povinnosti týchto orgánov uplatňovať tieto ustanovenia v prípade, že by mohlo dôjsť k narušeniu obchodu medzi členskými štátmi, je zvlášť potrebné zabezpečiť cieľ sledovaný uvedeným nariadením, ktorý spočíva v efektívnosti.
- 57 Aby teda nedošlo k spochybneniu pôsobnosti článku 13 nariadenia č. 1/2003, požiadavka efektívnosti nemôže viesť k uloženiu povinnosti Komisii, aby v rámci uplatnenia tohto osobitného ustanovenia skúmala, či dotknutý orgán hospodárskej súťaže disponuje inštitucionálnymi, finančnými a technickými prostriedkami na to, aby si splnil úlohu, ktorú mu zveruje nariadenie č. 1/2003.
- 58 V každom prípade dôkazy, ktoré žalobkyňa predložila Komisii, dostatočne nepreukazujú existenciu inštitucionálnych nedostatkov v rámci UVK, a to najmä nedostatok nezávislosti, prostriedkov a náležitej starostlivosti tohto orgánu hospodárskej súťaže, ktoré by mu bránili v plnení jeho úlohy.
- 59 V tejto súvislosti treba najprv zdôrazniť, že nezávislosť UVK stanovuje zákon, taktiež zo spisu a najmä z dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že tento orgán hospodárskej súťaže má skutočne zaručenú funkčnú nezávislosť a že už skúmal údajné protisúťažné konania viacerých historických hospodárskych subjektov, ktorých kapitál je z väčšej časti vo vlastníctve štátu.
- 60 Okrem toho z dokumentov predložených žalobkyňou jednoznačne nevyplýva, že by UVK bojoval s nedostatkom prostriedkov, ktorý by mu bránil viesť vyšetrovanie a zaoberať sa dotknutou vecou.
- 61 Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého UVK prekročil dvojročnú lehotu, ktorú má stanovenú na prijatie rozhodnutia, treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté pred uplynutím tejto lehoty. V každom prípade z dôkazov, ktoré žalobkyňa predložila Všeobecnému súdu, a z vyhlásení Slovinskej republiky na pojednávaní vyplýva, že táto lehota nie je záväznou lehotou, ktorej prekročenie je pre UVK prekážkou na prijatie rozhodnutia prípadne sprevádzaného nápravnými opatreniami. Nemožno teda Komisii vytýkať, že nezbavila UVK konania o danej veci podľa článku 11 ods. 6 nariadenia č. 1/2003, pretože tento orgán hospodárskej súťaže neprimerane prekročil dĺžku konania.
- 62 Ostatné dôkazy predložené žalobkyňou sú irelevantné, keďže sa netýkajú UVK, ale APEK-u.
- 63 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, že UVK neúčinne uplatnil článok 102 ZFEÚ po prijatí napadnutého rozhodnutia, stačí konštatovať, že v rámci tohto sporu sú irelevantné, lebo sa vzťahujú na skutkové okolnosti, ku ktorým došlo po prijatí napadnutého rozhodnutia.
- 64 Podľa ustálenej judikatúry sa totiž zákonnosť aktu Únie posudzuje v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich v čase, keď bol dotknutý akt prijatý. Z toho vyplýva, že pri posudzovaní zákonnosti tohto aktu je vylúčené zohľadnenie skutočností, ku ktorým došlo po dni prijatia aktu Únie (pozri rozsudok z 9. septembra 2011, Francúzsko/Komisia, T-257/07, Zb., EU:T:2011:444, bod 172, a citovanú judikatúru).
- 65 Napokon vyhlásenie bývalého predsedu UVK prevzaté v tlačovej správe z 22. júna 2011 a podľa ktorého tento orgán hospodárskej súťaže v danom období podporoval myšlienku, že Komisia preskúma vec, v nijakom prípade nesvedčí o neschopnosti UVK zaoberať sa touto vecou. Okrem toho, ako vyplýva

z tohto vyhlásenia a ako to spresnila Komisia na pojednávaní, k výmene korešpondencie medzi UVK a Komisiou skutočne došlo v júni a júli 2009, t. j. pred tým, ako žalobkyňa podala sťažnosť na Komisiu, teda v štádiu počiatočného rozdelenia práce medzi tieto dva členy európskej siete hospodárskej súťaže.

66 Po tretie, pokiaľ ide o stratu procesných práv v rámci vnútroštátneho konania, na ktorú poukazuje žalobkyňa, treba toto tvrdenie zamietnuť ako neúčinné, pretože nemožno spochybníť konštatovanie, podľa ktorého Komisia vychádzala z toho, že UVK sa vecou zaoberá. V tejto súvislosti je potrebné dodať, ako bolo vyhlásené na pojednávaní, že žalobkyňa sa rozhodla neobrátiť sa na UVK, lebo si myslela, že Komisia sa bude skutočne vecou zaoberať. Z listín žalobkyne predložených Všeobecnému súdu ani z dokumentov predložených na ich podporu nevyplyva, že by žalobkyňa tvrdila, alebo by *a fortiori* preukázala, že Komisia ju jasne uistila, že sa bude vecou zaoberať.

67 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď zamietla sťažnosť žalobkyne v rozsahu, v akom sa táto sťažnosť dotýkala maloobchodného trhu, pretože konštatovala, že vecou sa zaoberá UVK.

– O zhode postupov, ktorými sa zaoberá UVK

68 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že návrhy, ktoré jej boli predložené a vec, ktorou sa zaoberá UVK, sa týkali „tých istých vytýkaných porušení, ku ktorým došlo v tom istom čase na tom istom trhu“. Tvrdí tiež, že Komisia umelo a nesprávne rozlíšila skutočnosti týkajúce sa maloobchodného predaja a skutočnosti týkajúce sa veľkoobchodného predaja.

69 V prvom rade z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že Komisia môže zamietnuť sťažnosť z dôvodu, že rozhoduje o „tom istom postupe“, ako je postup, ktorým sa zaoberá orgán hospodárskej súťaže členského štátu.

70 Treba tiež pripomenúť, že vo svojej sťažnosti žalobkyňa poukazovala najmä na uplatnenie stratégie vedľajšieho účastníka konania spočívajúcej vo vytlačaní na maloobchodnom trhu mobilnej komunikácie predstavením produktu „Džabest“ v roku 2008, ktorá viedla k stlačeniu ziskových marží. Tvrdila tiež, že konanie vedľajšieho účastníka konania na maloobchodnom trhu predstavuje prax predátorského určovania cien (pozri body 4 a 6 vyššie).

71 V napadnutom rozhodnutí Komisia zdôraznila, že v liste z 18. novembra 2009 ju UVK informoval, že vedie vyšetrowanie v súvislosti s možným zneužitím dominantného postavenia, ktorého sa mal dopustiť vedľajší účastník konania najmä na maloobchodnom trhu mobilnej komunikácie od roku 2008, a dodal, že toto vyšetrowanie sa vzťahovalo najmä na maloobchodný produkt „Džabest“ uvedený na trh vedľajším účastníkom konania a zistenie, či tento vedľajší účastník konania zavádza prax stlačania ziskových marží a/alebo predátorského určovania cien.

72 Ako to potvrdzuje list z 18. novembra 2009, sťažnosť žalobkyne podaná Komisii a vec, ktorou sa zaoberá UVK, sa týkali konania vedľajšieho účastníka konania od roku 2008. Táto sťažnosť sa teda týkala konania toho istého podniku v tom istom časovom období. Okrem toho postupy, na ktoré poukazovala žalobkyňa, a vec, ktorou sa zaoberal UVK, sa tiež týkali to istého geografického trhu, konkrétne slovinského trhu. Napokon nie je spochybnené, že bol podaný návrh na Komisiu s cieľom preskúmať prax spočívajúcu v stlačaní ziskových marží a/alebo v predátorskom určovaní cien uplatňovaných na maloobchodnom trhu so službami mobilnej komunikácie, ktorá bola predmetom konania na UVK, ktorý následne uvedeným listom potvrdil, že v súvislosti s týmto postupom vedie vyšetrowanie.

- 73 Z toho vyplýva, že Komisia bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že konanie, ktoré viedol UVK, sa týkalo „tých istých vytýkaných porušení, ku ktorým došlo v tom istom čase na tom istom trhu“, ako sú porušenia, v súvislosti s ktorými mala rozhodnúť na maloobchodnom trhu.
- 74 V druhom rade tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého Komisia umelo a nesprávne rozlíšila skutočnosti veci týkajúce sa maloobchodného predaja a skutočnosti týkajúce sa veľkoobchodného predaja, nemožno prijať.
- 75 Ak sa totiž Komisia rozhodne zamietnuť sťažnosť na základe článku 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, musí sa predovšetkým ubezpečiť, že vec, ktorou sa zaoberá orgán hospodárskej súťaže členského štátu, sa týka tých istých skutkových okolností, ako sú uvedené v tejto sťažnosti.
- 76 Komisia naopak nemôže byť viazaná predmetom a príčinou návrhov podaných sťažovateľom ani kvalifikáciou, ktorú títo sťažovatelia dajú skutočnostiam, ktoré napádajú.
- 77 V prejednávanej veci vzhľadom na skutočnosť, že sa Komisia ubezpečila, že vec, ktorou sa zaoberá UVK, sa týka tých istých skutkových okolností, ako sú okolnosti napadnuté v časti sťažnosti žalobkyne, bola oprávnená uplatniť článok 13 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 na túto časť sťažnosti a posúdiť, či existuje záujem Únie na preskúmaní zostávajúcej časti tejto sťažnosti.
- 78 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustila Komisia, keď vykonala zvažovanie stanovené judikatúrou [omissis]

O trovách [omissis]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Si.mobil telekomunikačnej služby d.d. znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Európskej komisii a spoločnosti Telekom Slovenije d.d.**
- 3. Slovinská republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. decembra 2014.

Podpisy